

Arrest

nr. 211 638 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt driemaal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), respectievelijk op 1 april 2016, 23 juni 2016 en 16 januari 2017.

1.2. Op 24 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een sjiïet te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 19 februari 1997 in Irak, te Karbala. U woonde in Karbala in de wijk Saaf Said samen met uw moeder en uw broer [F.] die politieagent was. Uw vader en moeder maakten echter voortdurend ruzie en omwille daarvan verhuisde uw vader naar uw zus [S.].

U liep school tot het einde van de lagere school. In de periode 2009-2010 werkte u als automekaniker bij de schoonvader van uw zus. U begon op diezelfde leeftijd met worstelen.

Uw broer [F.] verdween in 2010 toen hij verlof had. U weet niet wat er met hem is gebeurd. Na de verdwijning van uw broer, die de kostwinner in het gezin was, verhuisde u samen met uw moeder naar het huis van uw oom [H.]. U woonde er samen met zijn gezin, uw grootvader [M.J.] en de neef van uw moeder langs vaderszijde, [A.M.J.].

Na uw verhuis werden u en uw moeder mishandeld door uw ooms en uw grootvader, die veel alcohol dronken, omdat uw moeder een gescheiden vrouw was. Deze mishandelingen begonnen reeds in 2010 maar werden erger vanaf de periode 2012-2013. Zo werd uw moeder geslagen, mochten u en uw moeder niet eten met de rest van de familie en mocht u ook niet meer gaan trainen voor het worstelen. Uw sportkledij werd omwille hiervan door hen verbrand. Op een bepaald moment werd u zelfs met een mes aangevallen door uw oom [H.] nadat u geprobeerd had uw moeder te verdedigen. Desondanks slaagde u er op 18-jarige leeftijd wel in om - dankzij uw trainer [A.S.] - deel te nemen aan het wereldkampioenschap worstelen in Iran. In de periode 2013-2014 raakte de zoon van uw oom [H.] - die lid was van de militie al-Hashd al-Shaabi - gewond. Uw oom vroeg u om ook bij deze militie te gaan maar u weigerde dit. Daarnaast vroeg uw familie verschillende keren aan uw moeder om te trouwen met iemand wat ze telkens weigerde.

Omwille van deze mishandelingen besloot u begin 2015 om samen met uw moeder te verhuizen naar de Askari wijk waar u een appartement huurde tegenover het Turkyziekenhuis. U en uw moeder konden de huur van dit appartement echter niet betalen en u besloot daarom samen met uw moeder om een kamer van het appartement te verhuren als liefdesnest waar Iraakse koppels in het geniep samen konden zijn. Nadat uw oom [H.] dit vernam van een vriend van hem die bij u thuis was langs geweest in de Askari wijk, kwam hij samen met uw grootvader naar het appartement van uw moeder. Hij ontvoerde uw moeder en nam haar terug mee naar zijn huis waar uw familie uw moeder opnieuw mishandelde. U was op het moment van de ontvoering aan het trainen. U kreeg vervolgens telefoon van uw moeder die vertelde wat er haar overkomen was. Ze vertelde u dat ze tegen uw familie had gezegd dat het verhuren van de kamer uw idee was. Later kreeg u nog telefoon van uw buurman [A.A.] die u inlichtte over dezelfde gebeurtenis.

Nadat u deze telefoons ontvangen had, verbleef u 12 à 13 dagen bij uw trainer [A.S.] in al-Hur al-Sahir op het platteland. U ging vervolgens naar Bagdad om uw paspoort op te halen en u vroeg een visum aan.

U verliet Irak op 15 augustus 2015 en u nam het vliegtuig vanuit Najaf naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar Griekenland van waar u uw reis over land verderzette. U reisde onder meer door Macedonië, Servië en Hongarije om op 5 september 2015 aan te komen in België. U diende hier op 11 september 2015 uw asielaanvraag in.

Uw zus [a.G.S.S.K.] vroeg in België op 6 oktober 2015 samen met haar echtgenoot asiel aan en zij werd op 17 maart 2016 erkend als vluchteling [...]. Volgens uw verklaringen zou uw zus [R.] eveneens over een verblijfstitel in België beschikken en zou uw broer [F.] zich in Noorwegen bevinden.

Uw vader overleed op 18 november 2016 aan een natuurlijke dood.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de woonstkaart van uw moeder, uw rantsoenkaart, een bewijs van deelname aan een worsteltornooi en de nationale ploeg, een badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van uw broer [F.], een politiebadge van uw broer [F.], een berisping van de nationale worstelvereniging omwille van niet-deelname aan een tornooi, een medisch attest van uw verwondingen, foto's van de worstelploeg, attesten van de nationale worstelvereniging en een Belgische verblijfstitel van uw zus [R.].

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door uw ooms en uw grootvader. U en uw moeder gingen in het jaar 2010 bij uw oom [H.] wonen omdat uw broer [F.] verdwenen was. Na uw verhuis werden u en uw moeder mishandeld door uw oom en de andere familieleden die er woonden. In 2015 verliet u omwille van deze mishandelingen samen met uw moeder het huis van uw oom en verhuisde u naar een appartement in de Askari wijk. Omwille van financiële redenen verhuurde u een kamer van het appartement als liefdesnest voor koppels. Toen uw oom dit te weten kwam ontvoerde hij uw moeder en werd uw moeder opnieuw mishandeld door uw familie. Nadat u dit te weten kwam, verliet u Irak omdat u vreesde dat uw familie u zou vermoorden aangezien uw moeder hen gezegd had dat het verhuren van die kamer uw idee was.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is aangezien uw verklaringen vele inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten.

Vooreerst legde u bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over wiens idee het was om in het appartement waar u met uw moeder verbleef een kamer te verhuren als liefdesnest. U stelde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat het idee van uw moeder kwam (CGVS I, pg. 14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat het uw idee was en niet dat van uw moeder (CGVS II, pg. 14). U werd tijdens het tweede gehoor bij het CGVS met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd maar u gaf hiervoor geen aannemelijke uitleg. U ontkende enkel dat u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat het idee van uw moeder kwam (CGVS II, pg. 14). Uiteindelijk verklaarde u tijdens het laatste gehoor bij het CGVS dat het idee van zowel u als uw moeder kwam (CGVS III, pg. 19). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over wie op het idee kwam om een kamer te verhuren aan koppels - waarbij u eerst stelde dat het uw moeders idee was, u vervolgens zei dat het idee van u zelf kwam om uiteindelijk te verklaren dat het idee van uw beiden kwam – ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het verhuren van de kamer aan verliefde koppels vormde immers de oorzaak van de problemen die u en uw moeder nog gekend zouden hebben met uw oom na uw verhuis naar de Askari wijk. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover coherente en samenhangende verklaringen aflegt.

Daarnaast legde u incoherente verklaringen af over de persoon die uw oom zou geïnformeerd hebben over het verhuren van een kamer aan verliefde koppels. U verklaarde tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat u de naam niet kende van die persoon én dat u eveneens niet op de hoogte was van het feit dat die persoon een vriend was van uw oom (CGVS II, pg. 15). U verklaarde echter tijdens het derde gehoor bij het CGVS dat u deze persoon niet kende, maar hij u wel kende en hij bij uw oom thuis langskwam (CGVS III, pg. 21). U vertelde verder dat uw moeder hem niet kende maar u hem wel al eens gezien had en u bovendien wist dat hij uw oom kende (CGVS III, pg. 22). Het feit dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over de kennis die u had over de vriend van uw oom, waarbij u eerst verklaarde niet op de hoogte te zijn geweest dat hij een vriend was van uw oom maar later wel verklaarde dat u hem al gezien had en hij bij uw oom langskwam, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u over de persoon die uw moeder verklikte bij uw oom en dus indirect medeverantwoordelijk is voor de ontvoering van uw moeder, eenduidige verklaringen aflegt.

Verder legde u inconsistente verklaringen af over wie uw moeder ontvoerde op het moment dat u aan het trainen was. U verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat op die dag zowel uw oom, als uw grootvader, als de neef van uw moeder langskwamen om haar mee te nemen (CGVS I, pg.16). Tijdens het laatste gehoor bij het CGVS legde u hierover echter een andere verklaring af. U stelde immers dat uw moeder werd meegenomen door uw oom en uw opa. Er werd u dit nog tot tweemaal toe gevraagd en u stelde dat het enkel uw oom en opa waren en dat eerst uw oom alleen kwam en later uw opa volgde (CGVS III, pg. 23). Dergelijke inconsistente verklaringen met betrekking tot de personen die uw moeder weghaalden uit haar eigen huis, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat u over de ontvoering van uw moeder coherente verklaringen aflegt aangezien dit de kern van uw asielrelaas vormde en dit tevens de oorzaak vormde voor uw vertrek uit Irak.

Voorts legde u wisselende verklaringen af over de manier waarop u vernam dat uw moeder ontvoerd werd door uw familie. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS vertelde u dat uw moeder u gebeld had tijdens de training, maar dat u toen uw telefoon niet opnam. U zei dat u haar vervolgens terugbelde en zij verklaarde dat u niet naar huis mocht terugkeren (CGVS I, pg. 16). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw buurman [A.A.] u eerst had opgebeld en daarna uw moeder stiekem had gebeld. U stelde vervolgens dat u de telefoon van uw moeder niet had opgenomen, dat u haar vervolgens terugbelde, dat zij op haar beurt niet opnam en dat zij u vervolgens opnieuw opbelde (CGVS II, pg. 16). Tijdens het laatste gehoor bij het CGVS legde u hierover nogmaals een andere verklaring af en zei u dat uw moeder u eerst had gebeld en vervolgens uw buurman u had gebeld (CGVS III, pg. 23). U werd hierna geconfronteerd met uw voorgaande verklaringen, nl. dat u eerder had gezegd dat eerst uw buurman gebeld had en pas nadien uw moeder belde. U antwoordde hierop dat u zich niet herinnerde of u uw moeder had opgebeld of niet. Voorts verklaarde u dat u zich niet kon herinneren wie u eerst had gebeld, uw buurman of uw moeder (CGVS II, pg. 23 & 24). Dergelijke steeds wisselende verklaringen over de telefoongesprekken die u ontving met het nieuws dat uw moeder ontvoerd was, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het gaat immers om het moment waarop u te weten kwam dat uw moeder ontvoerd was en er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover duidelijke en coherente verklaringen aflegt. De uitleg die u voor deze wisselende verklaringen geeft, nl. dat u zich het niet kan herinneren, houdt geen enkele steek aangezien u tijdens de andere gehoren bij het CGVS op geen enkel moment aangaf dat u zich dit moment niet kon herinneren.

Daarnaast is het weinig logisch dat uw moeder sinds haar ontvoering door uw oom en grootvader nog regelmatig telefonisch contact kon hebben met u. Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u contact heeft met uw moeder maar dat frequentie van het contact varieert. Het zou soms om de week zijn, soms om de twee dagen en soms om de vijf dagen (CGVS I, pg. 8). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde u dat u tussen het eerste en het tweede gehoor bij het CGVS - die respectievelijk plaatsvonden op 1 april 2016 en 23 juni 2016 - nog vier keer contact had met uw moeder. Ook tijdens het laatste gehoor bij het CGVS beweerde u nog verschillende keren telefonisch contact gehad te hebben met uw moeder (CGVS III, pg. 2 & 3). Dergelijke veelvuldige telefonische contacten met uw moeder zijn weinig aannemelijk aangezien u verklaarde dat uw moeder werd ontvoerd door uw familie omwille van het liefdesnest dat u bij u thuis had gecreëerd. Daarenboven verklaarde u zelf dat u vreesde vermoord te worden door hen omwille van dezelfde reden. Uw moeder had immers tegen uw familie gezegd dat het liefdesnest uw idee was (CGVS III, pg. 25). In de hierboven geschetste context is het dan ook weinig logisch dat uw oom en uw familie nog zouden toelaten dat uw moeder u contacteert wanneer u uw oom en de familie van uw moeder dergelijke oneer zou hebben aangedaan dat ze zelfs bereid zijn om u hiervoor te vermoorden.

Tevens bleken uw verklaringen over uw asielrelaas bij het CGVS inconsistent te zijn met de verklaringen die u hierover had afgelegd bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u bij de DVZ als volgt: "ik ben ontvoerd in 2010 voor 5 dagen door onbekenden. Ze hebben mij vastgehouden in een huis. Ze hebben mij geslagen op mijn armen en rug en gestoken met een mes. Ik weet niet waarom ze dit gedaan hebben (verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5)." U maakte echter tijdens de drie gehoren bij het CGVS op geen enkele wijze gewag van deze ontvoering. Dit hoewel u tijdens deze drie gehoren ruimschoots uw asielrelaas uit de doeken kon doen. Er werd u bovendien bij deze gehoren steeds gevraagd of u nog iets wou toevoegen aan uw relaas, maar nergens vermeldde u de ontvoering uit 2010 waarbij u fysiek mishandeld zou zijn (CGVS I, pg. 21; CGVS II, pg. 18; CGVS III, pg. 26). Het feit dat u dit ernstige feit enerzijds aanhaalde bij de DVZ maar u hierover in stilzwijgen gehuld bleef bij het CGVS doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u dergelijk belangrijk element, een ontvoering met verregaande gevolgen, spontaan zou vermelden tijdens één van de drie gehoren bij het CGVS.

Voorts legde u bij het CGVS nog over ander elementen van uw asielrelaas inconsistente en volatiële verklaringen af.

Zo legde u wisselende verklaringen af over het moment waarop u verhuisde naar de wijk Askari, een verhuis die ingegeven zou zijn door de slechte omstandigheden waarin u en uw moeder zouden hebben geleefd bij jullie familieleden. U verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u verhuisde naar de wijk Askari voor het midden van het jaar 2015 (CGVS I, pg. 4 & 5). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter eind 2014 verhuisd te zijn naar de Askari wijk (CGVS II, pg. 10). Uiteindelijk verklaarde u tijdens het laatste gehoor bij het CGVS dat u zich niet kon herinneren wanneer u in 2015

verhuisd was. U zei daarna enkel dat het begin 2015 was (CGVS III, pg. 18). Het feit dat u dergelijke wisselende en vage verklaringen aflegde over het moment waarop u verhuisde naar de Askari wijk doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u over het moment waarop u na jarenlange mishandeling besloot de stap te zetten om de woning van uw oom te verlaten gedetailleerde en samenhangende verklaringen aflegt.

Daarnaast legde u ook inconsistente verklaringen af over de periode waarin u werkte als automekaniker. U verklaarde bij de DVZ dat u dit werk deed het laatste anderhalf jaar voor uw vertrek uit Irak (verklaring DVZ, vragenlijst DVZ, vraagnr. 12). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweerde u opnieuw dat u het laatste anderhalf jaar voor uw vertrek deze job uitoefende, vervolgens zei u echter dat u dit werk deed van 2013 tot midden 2014 (CGVS I, pg. 5 & 6). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u deze job uitoefende in 2009. U werd hierna geconfronteerd met uw eerdere verklaringen en u beweerde toen dat u het niet meer concreet wist en het vergeten was (CGVS II, pg. 4 & 5). Dergelijke uitleg is niet aannemelijk aangezien u tijdens het laatste gehoor bij het CGVS opnieuw deze vraag werd gesteld en u toen verklaarde dat u dit werk deed in de periode 2009-2010 toen u 12 à 13 jaar oud was (CGVS III, pg. 5). U gaf echter op geen enkel moment aan dat u vergeten was wanneer u het werk als automekaniker deed. Het feit dat u dergelijke inconsistente verklaringen aflegde over de periode waarin u tewerkgesteld was als automekaniker doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid. Er kan immers redelijkerwijs van u verwacht worden dat u over de enige periode waarin u effectief tewerkgesteld was, coherente verklaringen aflegt. Uw inconsistente verklaringen over uw werk en bron van inkomsten doen verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde immers dat u en uw moeder besloten om een kamer in jullie appartement te verhuren als liefdesnest net omdat jullie geen ander inkomen hadden en moeilijkheden hadden om zelfstandig te leven, los van uw ooms en grootvader

De opeenstapeling van bovenstaande tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat u na uw verhuis naar de Askari wijk een kamer zou hebben verhuurd voor verliefde koppels én uw moeder omwille hiervan ontvoerd en mishandeld werd door uw oom en uw familie. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat uw oom of uw grootvader nog voor problemen zouden zorgen bij een eventuele terugkeer naar Irak of dat deze überhaupt nog op zoek zouden zijn naar u. U verbindt de problemen die u actueel met uw oom en uw familie nog zou kennen – het feit dat zij u zouden willen vermoorden bij een terugkeer naar Irak - immers rechtstreeks met de verhuur van uw kamer aan verliefde koppels (CGVS III, pg. 25).

Ten slotte, wat betreft uw verklaringen dat u als minderjarige door uw ooms en grootvader werd mishandeld toen u bij hen inwoonde, dient te worden opgemerkt dat er u niets belet om bij een eventuele terugkeer naar Irak zelfstandig te gaan wonen en een leven uit te bouwen. U bent een gezonde, sjiitische jongeman die reeds als automekaniker gewerkt heeft in Irak (CGVS I, pg. 5 & 6; CGVS II, pg. 4 & 5, CGVS III, pg. 5). Bovendien heeft u nog familie in Irak zoals uw zussen [S.], [S.] en [B.] (CGVS I, pg. 4). Verder blijkt u ook in de sportwereld nog over een netwerk te beschikken. Zo had u een goed contact met uw trainer [A.S.] die u hielp met uw reis en u soms bij hem liet overnachten (CGVS I, pg. 17; CGVS II, pg. 6 & 7; CGVS III, pg. 12 & 16). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u over een zekere zelfredzaamheid beschikt, die u instaat stelt om u ook zelfstandig te gaan leven en zich eventueel buiten Karbala te vestigen indien dit nodig zou zijn om eventuele persoonlijke problemen met uw ooms. U beweerde in dit verband dat uw ooms u zouden vinden wanneer u zich ergens anders in Irak zou vestigen (CGVS I, pg. 18 & CGVS III, pg. 26). Dit is echter weinig waarschijnlijk aangezien de problemen die u met uw ooms gekend zou hebben nadat u verhuisd was naar de Askari wijk en de reden waarom zij u op dit moment zouden zoeken, ongeloofwaardig gebleken zijn. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat uw ooms nu nog op zoek zouden zijn naar u omwille van een louter interpersoonlijk conflict van vele jaren terug toen u nog bij hen woonde én dat zij zich hiervoor de moeite zouden troosten om u over het hele land te achtervolgen.

Voorts verklaarde u dat uw oom u had gevraagd om u bij de militie al-Hashd al-Shaabi te voegen nadat zijn zoon, die eveneens lid was van deze militie, gewond geraakt was. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid op een dermate wijze werd aangetast door de opeenstapeling van bovenstaande incoherente en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat men u zou willen inlijven bij de militie al-Hashd al-Shaabi. U haalde dit bovendien zelf niet aan als de reden voor uw vertrek uit Irak. U beweerde immers dat u enkel een mondelinge ruzie met uw oom had hierover en u nadien enkele dagen bij uw trainer verbleef (CGVS III, pg. 16). Verder vermeldde u tijdens de drie gehoren bij het

CGVS op geen enkele wijze dat u sinds uw verhuis naar de Askari wijk nog onder druk werd gezet om u bij deze militie te voegen of dat u om deze reden nog bedreigd zou geweest zijn.

Wat betreft de erkenning van uw zus [a.G.S.S.K.] als vluchteling in België dient te worden opgemerkt dat zij erkend werd op basis van haar eigen asielmotieven die losstaan van de redenen waarom u asiel heeft aangevraagd in België.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de woonstkaart van uw moeder, uw rantsoenkaart, een bewijs van deelname aan een worsteltornooi en de nationale ploeg, een badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van uw broer [F.], een politiebadge van uw broer [F.], een berisping van de nationale worstelvereniging omwille van niet-deelname aan een tornooi, foto's van de worstelploeg, attesten van de nationale worstelvereniging en een Belgische verblijfstitel van uw zus [R.] bevestigen enkel uw identiteit, uw beroep, uw activiteiten als worstelaar, de identiteit en het beroep van uw broer [F.], de identiteit van uw zus [R.] en uw herkomst uit Karbala die in deze beslissing niet worden betwist.

Wat betreft het medisch attest dat u voorlegde in verband met de verwondingen die u opgelopen zou hebben ten gevolge van de mishandeling van uw familie dient te worden opgemerkt dat dergelijk attest op geen enkele wijze kan verduidelijken op welke wijze u de hierin besproken verwondingen en littekens in het verleden opliep. Een medisch attest kan echter geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het

gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Karbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Karbala onder één van de

voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in de provincie Karbala militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in de provincie Karbala niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit de provincie Karbala niet naar de provincie Karbala kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Karbala en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te verklaren dan wel te weerleggen.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn beroep.

2.2. Nieuwe elementen

Op 10 september 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus Irak "Veiligheidssituatie in Zuid-Irak" van 28 februari 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoeker wordt in de bestreden beslissing als volgt samengevat: "U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door uw ooms en uw grootvader. U en uw moeder gingen in het jaar 2010 bij uw oom [H.] wonen omdat uw broer [F.] verdwenen was. Na uw verhuis werden u en uw moeder mishandeld door uw oom en de andere familieleden die er woonden. In 2015 verliet u omwille van deze mishandelingen samen met uw moeder het huis van uw oom en verhuisde u naar een appartement in de Askari wijk. Omwille van financiële redenen verhuurde u een kamer van het appartement als liefdesnest voor koppels. Toen uw oom dit te weten kwam ontvoerde hij uw moeder en werd uw moeder opnieuw mishandeld door uw familie. Nadat u dit te weten kwam, verliet u Irak omdat u vreesde dat uw familie u zou vermoorden aangezien uw moeder hen gezegd had dat het verhuren van die kamer uw idee was."

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de asiendiensten om zijn vluchtrelaas te staven (AD CGVS, stuk 29, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de neergelegde documenten enkel verzoekers identiteit, beroep, activiteiten als worstelaar en herkomst uit Kərbala aantonen alsook de identiteit en het beroep van zijn broer en de identiteit van zus. Dit zijn alle elementen die in deze zaak niet ter discussie staan.

Wat betreft het medisch attest van 16 juni 2016 dat verzoeker voorlegde in verband met de verwondingen die hij zou hebben opgelopen als gevolg van mishandeling door zijn familie, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: "dat dergelijk attest op geen enkele wijze kan verduidelijken op welke wijze u de hierin besproken verwondingen en littekens in het verleden opliep. Een medisch attest kan echter geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt

en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.” Verzoeker gaat niet in op deze beoordeling.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet volstaat om het vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven. De commissaris-generaal stelt vast dat deze verklaringen vele inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten, met name:

- legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over wiens idee het was om in het appartement waar hij met zijn moeder verbleef een kamer te verhuren als liefdesnest;
- legt verzoeker incoherente verklaringen af over de persoon die zijn oom zou hebben geïnformeerd over het verhuren van een kamer aan verliefde koppels;
- legt verzoeker inconsistente verklaringen af over wie zijn moeder ontvoerde op het moment dat hij aan het trainen was;
- legt verzoeker wisselende verklaringen af over de manier waarop hij vernam dat zijn moeder ontvoerd werd door zijn familie; en
- is het weinig logisch dat zijn moeder sinds haar ontvoering door zijn oom en grootvader nog regelmatig telefonisch contact met verzoeker kon hebben.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing uitgebreid over deze bevindingen, die hierboven worden samengevat. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal, zoals hierboven weergegeven, steun vinden in het administratief dossier, alsook pertinent en correct zijn. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties.

Het komt in beginsel aan verzoeker toe om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

2.4.2.5. Vooreerst wijst verzoeker erop dat hij driemaal werd gehoord bij het CGVS, telkens gedurende drie uur. Hij betoogt dat wanneer iemand wordt ondervraagd gedurende een totaal van negen uren en dit over een tijdspanne van meer dan negen maanden, het begrijpelijk is dat er aantal tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden in de verklaringen worden gevonden.

De Raad heeft begrip voor het feit dat er een aantal tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden kunnen ontstaan nadat drie gehoren hebben plaats gevonden over een lange tijdspanne.

Wat van tel is, is de vraag of deze tegenstrijdigheden betrekking op essentiële elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas alsook de vraag of er sprake is van enkele tegenstrijdigheden dan wel van een significant aantal tegenstrijdigheden.

Uit wat hierna zal worden besproken, zal blijken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betrekking hebben op essentiële elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en dat het aantal tegenstrijdigheden bovendien zeer significant is.

2.4.2.6. Zo acht de Raad het cruciaal voor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas dat hij duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over de oorzaak van zijn problemen, met name wiens idee het was om in het appartement waar hij met zijn moeder woonde, een kamer te verhuren als liefdesnest.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker eerst stelde dat het zijn moeders idee was, dat hij vervolgens zei dat het idee van hemzelf kwam om uiteindelijk te verklaren dat het idee van hen beiden kwam. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier. Dat verzoeker over zulk essentieel element dat behoort tot kern van zijn vluchtrelaas tegenstrijdige

verklaringen aflegt, hoewel daar redelijkerwijs anders over kan worden verwacht, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker stelt heden in zijn verzoekschrift dat hij er als eerste aan dacht om de kamer als liefdesnest te verhuren maar dat dit idee erg grondig werd besproken met zijn moeder, zodat het na vier jaar niet meer zo duidelijk is wie er het eerst aan die mogelijkheid heeft gedacht. Verzoeker tracht met dit betoog een verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheden door de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verschillende verklaringen te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Zijn betoog betreft echter een post-factum verklaring, die na reflectie is tot stand gekomen en geen afbreuk doet aan de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.4.2.7. Evenzo is het van belang dat verzoeker over de persoon die zijn oom zou hebben geïnformeerd over het verhuren van een kamer aan verliefde koppels, coherente verklaringen aflegt. De commissaris-generaal oordeelt immers terecht dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker over de persoon die zijn moeder verklikte bij zijn oom en dus indirect medeverantwoordelijk is voor de ontvoering van zijn moeder, eenduidige verklaringen aflegt.

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker eerst duidelijk verklaarde dat hij niet op de hoogte was dat deze persoon een vriend was van zijn oom (AD CGVS, stuk 15, gehoorverslag II, p. 15) maar later wel verklaarde dat hij deze persoon al had gezien had en dat hij bij zijn oom langskwam (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag III, p. 21-22).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tweemaal heeft verteld dat hij deze persoon niet kende, en eenmaal dat deze persoon blijkbaar zijn moeder en hemzelf kende, wat volgens hem geen tegenstrijdigheid is. Met dit betoog gaat verzoeker volledig voorbij aan de bovenvermelde bevinding van de commissaris-generaal en slaagt hij er niet in deze te ontkrachten. Dat verzoeker over een dergelijk essentieel bestanddeel van zijn vluchtrelaas, met name of hij wist dat deze persoon een vriend was van zijn oom, dergelijke incoherente verklaringen, ondermijnt inderdaad verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

2.4.2.8. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over wie zijn moeder heeft ontvoerd. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd: *“U verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat op die dag zowel uw oom, als uw grootvader, als de neef van uw moeder langskwamen om haar mee te nemen (CGVS I, pg.16). Tijdens het laatste gehoor bij het CGVS legde u hierover echter een andere verklaring af. U stelde immers dat uw moeder werd meegenomen door uw oom en uw opa. Er werd u dit nog tot tweemaal toe gevraagd en u stelde dat het enkel uw oom en opa waren en dat eerst uw oom alleen kwam en later uw opa volgde (CGVS III, pg. 23).”*

Deze verklaringen raken aan een essentieel bestanddeel van verzoekers vluchtrelaas. Terecht benadrukt de commissaris-generaal dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker over de ontvoering van zijn moeder coherente verklaringen aflegt aangezien dit de kern van zijn vluchtrelaas vormt en tevens de oorzaak is voor zijn vertrek uit Irak. Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker mogelijk tijdens een van de gehoren zijn neef niet heeft vermeld, is in deze optiek dan ook weinig ernstig. In zoverre verzoeker voorhoudt dat men hem uitdrukkelijk op deze tegenstrijdigheid had moet wijzen, wat niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verzoeker wel tot tweemaal toe werd gevraagd wie zijn moeder had meegenomen, in het bijzonder: *“En was het enkel uw oom en opa die uw moeder hebben meegenomen?”*. Hierop antwoordt verzoeker *“Ja, mijn oom en opa.”* (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag III, p. 22-23). Verzoeker had dus ruim de gelegenheid om een eventuele vergetelheid recht te zetten. Dat verzoeker nadat hij, tweemaal nadrukkelijk daarover bevestigd, blijft volhouden dat enkel zijn oom en opa zijn moeder hebben ontvoerd en daarbij geen melding meer maakt van zijn neef, kan volgens de Raad niet als een vergetelheid worden beschouwd.

2.4.2.9. Wat betreft zijn wisselende verklaringen over de manier waarop hij vernam dat zijn moeder ontvoerd werd door zijn familie, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij enkel kan verklaren dat zijn moeder moet gebeld hebben maar dat hij niet heeft opgenomen omdat hij aan het trainen was. Nadien werd hij door de buurman opgebeld. Als hij tijdens één van de gehoren anders zou hebben verteld, dan moet dit per vergissing zijn gebeurd.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: *“Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS vertelde u dat uw moeder u gebeld had tijdens de training, maar dat u toen uw telefoon niet opnam. U zei dat u haar vervolgens terugbelde en zij verklaarde dat u niet naar huis mocht terugkeren (CGVS I, pg. 16). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw buurman Abu Achmed u eerst had opgebeld en daarna uw moeder stiekem had gebeld. U stelde vervolgens dat u de telefoon van uw moeder niet had opgenomen, dat u haar vervolgens terugbelde, dat zij op haar beurt niet opnam en dat zij u vervolgens opnieuw opbelde (CGVS II, pg. 16). Tijdens het laatste gehoor bij het CGVS legde u*

hierover nogmaals een andere verklaring af en zei u dat uw moeder u eerst had gebeld en vervolgens uw buurman u had gebeld (CGVS III, pg. 23). U werd hierna geconfronteerd met uw voorgaande verklaringen, nl. dat u eerder had gezegd dat eerst uw buurman gebeld had en pas nadien uw moeder belde. U antwoordde hierop dat u zich niet herinnerde of u uw moeder had opgebeld of niet. Voorts verklaarde u dat u zich niet kon herinneren wie u eerst had gebeld, uw buurman of uw moeder (CGVS II, pg. 23 & 24)."

De Raad stelt vast dat deze bevindingen steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker doorheen zijn gehoren wel vier verschillende verklaringen heeft afgelegd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nu benadrukt dat hij eerst door zijn moeder en daarna door zijn buurman werd gebeld, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien strijdt deze verklaring met verzoekers laatste verklaring, met name dat hij het zich allemaal niet meer kan herinneren.

Aangezien zijn verklaringen betrekking hebben op het moment waarop hij te weten kwam dat zijn moeder ontvoerd was, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker hierover duidelijke en coherente verklaringen aflegt, quod non in casu.

2.4.2.10. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het eerste jaar van zijn verblijf in België, nagenoeg geen telefonisch contact had met zijn moeder. Tijdens het tweede jaar begon ze hem vaker te bellen, om de twee tot drie maanden, en thans enkele keren per maand. Verzoeker acht het niet onmogelijk of onlogisch dat zijn moeder nu meer telefonisch contact met hem heeft dan in het begin.

Met dit betoog gaat verzoeker geheel voorbij aan de reden waarom de commissaris-generaal oordeelt dat het weinig logisch is dat zijn moeder sinds haar ontvoering door zijn oom en grootvader nog regelmatig telefonisch contact met hem kon hebben. De commissaris-generaal wijst specifiek op verzoekers verklaringen, met name dat zijn moeder werd ontvoerd door zijn familie omwille van het liefdesnest dat hij thuis had gecreëerd en dat hij vreest te worden vermoord door zijn opa en oom omdat zijn moeder immers tegen zijn familie gezegd dat het liefdesnest zijn idee was (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag III, pg. 25). Verzoeker betwist niet dat hij deze verklaringen heeft afgelegd.

Omwille van deze geschetste context, acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal, weinig logisch dat zijn oom en zijn familie nog zouden toelaten dat zijn moeder hem contacteert wanneer hij zijn oom en de familie van zijn moeder een zodanige oneer zou hebben aangedaan dat ze zelfs bereid zijn om hem hiervoor te vermoorden. Verzoeker gaat niet in op deze beoordeling.

2.4.2.11. De Raad stelt vast de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog andere bevindingen aanhaalt, met name dat:

- verzoekers verklaringen bij het CGVS inconsistent blijken te zijn met de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken;
- verzoeker wisselende verklaringen aflegt over het moment waarop hij verhuisde naar de wijk Askari; en
- verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de periode waarin hij werkte als automekaniker.

In navolging van wat verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze bevindingen niets te maken hebben met het vluchtrelaas dat betrekking heeft op het verhuren van een kamer aan verliefde stelletjes en op wat er nadien omwille van het verhuren van deze kamer met zijn moeder is gebeurd. Noch uit zijn verklaringen bij het CGVS noch uit zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn huidige vrees voor vervolging verbindt aan zijn voorgehouden ontvoering in 2010.

Het zijn de in punt 2.4.2.4. weergegeven vaststellingen die alle betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 2.4.2.4., weerlegt noch ontkracht. Deze motieven, die draagkrachtig zijn, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. Deze motieven zijn voldoende determinerend om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek die verzoeker uit op de overige bevindingen van de commissaris-generaal, heeft betrekking op overtollige motieven, zodat de Raad niet verder ingaat op de betrokken kritiek.

Bijgevolg besluit de Raad dat de opeenstapeling van de tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot essentiële elementen die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas, maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas dat verzoeker een kamer zou hebben

verhuurd voor verliefde koppels én dat zijn moeder om die reden werd ontvoerd en mishandeld door zijn oom en zijn familie. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn oom of zijn grootvader nog voor problemen zouden zorgen bij een eventuele terugkeer naar Irak of dat deze überhaupt nog naar hem op zoek zou zijn. Verzoeker verbindt de problemen die hij actueel zou hebben met zijn oom en zijn familie – met name zijn verklaring dat zij hem zouden willen vermoorden bij een terugkeer naar Irak – immers rechtstreeks met de verhuur van zijn kamer aan verliefde koppels (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag III, pg. 25).

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, werden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Verzoeker laat de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit geval is verzoeker afkomstig van Kerbala, een provincie in Zuid-Irak.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 21 maart 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak"* van 28 februari 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Kerbala onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er zich in Kerbala militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Er is geenszins sprake van directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Verder blijkt uit de COI Focus van 28 februari 2018 dat de zuidelijke provincies, waaronder Kerbala, zich bevinden onder controle van de Iraakse autoriteiten en dat op 16 juni 2017 er geen enkele stad of nederzetting in dit gebied door IS werd gecontroleerd (p. 8). UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Kerbala niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Kerbala niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, inclusief Kerbala, in zijn geheel moet worden gelezen. Op basis daarvan oordeelt hij dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden overgenomen.

Het CGVS heeft bij aanvullende nota van 21 maart 2018 de meest recente COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak."* van 28 februari 2018 toegevoegd, waarin deze vaststellingen van de bestreden beslissing genoegzaam worden bevestigd. Aldus stelt het CGVS terecht in zijn aanvullende nota:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In

de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider-al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Karbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasirya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffer in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasirya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat

er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijt er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de Kerbala onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit de provincie Kerbala niet naar de provincie Kerbala kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Kerbala en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat."

Verzoekers zeer summiere betoog in zijn verzoekschrift dat de toestand in Irak nog altijd gevaarlijk is, ook voor burgers, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Kerbala, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Kerbala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker hiermee verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES